

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενννταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς ός πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθηναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμιού» άνελλιπή
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου τρίτη κι' είκοστη,
Λαμπριές ήμερα γελαστή.

Πούντος πεντακόσα και σαρανταέξη,
αϊμ' άρνιων και μόσχων κρουνηδόν θά τρέξη.

Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος δκέτος.

Φ. — Έκείνω τότε τῷ καιρῷ, καθῶς ὁ κόσμος ξέρει,
ὁ Θεωρῆς ἐλύσσαξε τήν στρουγγά 'στό νυκτέρι,
καί πρὸς τοὺς φίλους ἔλεγε αμὴν ἀδικορῆτε
καὶ πάντες γρηγορεῖτε,
ἵνα μὴ πίσωμεν κι' ἐμεῖς εἰς ὕπνου πειρασμόν
καὶ τότε δὲν θά πάρωμεν Προϋπολογισμόν.
Νῦν δ' ὁ Νυμφίος ἐρχεται τὰ μάλιστα φρικτὸς
ἐν μέσῳ τῆς νυκτός,
καὶ τρεῖς φορές μυχάριον ἐκείνο τὸ κεφάλι,
ὅπου βυστοῦν τὰ κόττα του σὲ δυνατὰ νυκτέρια,
καὶ συμφορὰ 'στὸν ὀκνηρὸν κι' ἐκείνον τὸν τεμπέλη,
ποῦ δὲν τὸν 'βρίσκουν ξυπνητὸ τῆς χαρχυγῆς τῆς στέρας.
Νῦν ἔξαι δειχθῆ τοῦ καθενὸς ἡ ρώμη κι' ἐφ' ὧσ' αἶ...
ὡς ἐσπασε πρηνικτικῶς ἡ γύστα κι' ἡ νηστεία,
ὅμως, τεχνικὰ προσφιλῆ, μικρὸν ἀθέλειτ' ἔτι
κι' ὕπερθε θά χορτάσετε μὲ μπόλιχο ρουσφέτι,
κι' ἀνταμοιβὰς θά λάβετε πολυχμέρου κόπου,
ἐγὼ δὲ τῶρ' ἀπέρχομαι κατεσπινόμενος ὅπου
σχεδίων σκέψεις ὑψηλὰ καὶ μετ' ἐπιμένον μύριαι...
λέγει Σκουζὴς πρὸς Θεωρῆν «καὶ ποῦ πηγαίνει, κυριε...»
λέγει πρὸς τοῦτον Θεωρῆς «νὰ κάνῃς τὴν δουλειά σου,
τὸ ποῦ πηγαίνω μὴ 'ρωτᾷς καὶ πῆγαίνε καλῶς σου.»
Ἐπὶν αὐτὰ καὶ θ' ἄλλος εἰσῆλθε 'στό Προκίτοριον,
καὶ Κορδονάτοι μερικὰ
ἐρώτησαν ἐλαττικὰ

μὴ σκέπτεται 'στὴν Κηφισσιὰ νὰ κοπανίσῃ Βόρειον.
Λέγει δ' αὐτῷ κι' ὁ Φίλιππος
τῆς Θέμιδος τῆς θεῆς,
τὰ μάλιστα περίλυπος
ἐκ τῆς κακοπαθείας :

ἀκουτεῖται τὸ κεφάλι μου, Διδάσκαλε, νὰ σπάσῃ,
λέγει πρὸς τοῦτον Θεωρῆς «εἰσῆλθε σὶ καὶ πᾶσι.»
Καὶ τότε πᾶς μαρτύριον ἀνήκουστον ὑπέστη,
οὗ 'στῆς Βουλῆς τὰ χρονικά παρόμοιον οὐκ ἔστι,
κι' ὥρως ἡ συνεδρίασις διήρκεσε τριάντα
ἵνα τὸ ρῆμα πληρωθῇ Καλῶντων καὶ Μενύων
πῶς ὁ Κορδοναρούμπρος μιμνῆται κατὰ πάντα
τοῦ Βάλτου καὶ Κρηθασσοῦ τὸν νέον Βουλευτὸν.
II. — Ἐκ τῶν κατὰ Θεόδωρον Λαμπρῶν Εὐαγγελίων
ἀκούσωμεν τὸ δευτέρον, τρισάξιον βιβλίον.

Ἐκείνον τότε τὸν καιρὸν,
τὸν εἰρηγῆ καὶ θαλπερόν,
καθ' ὃν ἀγῶνας δεινὰ καὶ τότε πρηνικτικῶς
οἱ κλασικοὶ μουρλουζήδες ἐώρτιζον φρονήσεις,
καὶ παλαισταὶ προσέτριγον ἀσάφιστα φανίδια,
ἐσώστησε κι' ὁ Θεωρῆς ἀγῶνας ἀγρυπνίας,
καὶ μάστιγ' ἐπέστηκεν πολλῶν κι' ἐβόαλαν καταρράκτη
κι' ὁ Θεωρῆς ἐβόαλε πολὺ τῆς λίρας ἐκείνῃ.
Πηλᾶσκα δ' ὁ φουστανέλλος βελῶς ἐκπονήθη,
οὐ μὴν κι' ὁ Τράκης, ἄλλοτε φουστανέλλος κι' ἐκείνῃ,
βρεσιὰ βρεσιὰ ρουχάλλε 'λιγὰ καὶ πρηνικτικῶς,
καθίνας δὲ τὰ μάστιγ' του μισοκλείνει σκαρπῶν.
Ἀπέλαμ' δὲ κι' ἡ φρουρά
κι' ἀπεκοιμήθη φανερά,

μηδὲ παρίστατο κανείς ἐκ τῶν διπλωματῶν,
μηδὲ καμμιὰ κυρία,
κλητῆρες δ' ἐρουχάλιζαν μετ' ἀμαξηλατῶν
ψηλὰ ἑστὰ θεωρεῖα.
Οὐ μὴν καὶ Κορδονάτοι,
γεροὶ καὶ κοτσονάτοι,
ἀπεκοιμήθησαν γλυκὰ παρὰ τὰς φουστάνελας,
καὶ ἦτο τὸ Βουλευτήριον
ὡς εἶδος ὑπνωτήριον,
ἐνθ' ἄγρυπνος παρέστηκεν ὁ γέρο-παπαρδέλας.
Φ.—Τὸ τρίτον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν μετ' ἡμῶν...
εἰς τοὺς καιροὺς τῶν ἐορτῶν καὶ τοῦ παροξυσμοῦ
βαστάζων ὁ Θεόδωρος σὺν Ἡρακλῆς ἐπ' ὤμων
τὸν Ἀτλαντα τοῦ τρέχοντος Προϋπολογισμοῦ,
ἡγρῦναι μέγας καὶ εὐσταλῆς
ἐπὶ Παρλαμέντο τῆς Βουλῆς,
καὶ ραδινὸς ἐσθήκων τὸ κούτελο τὸ γαῦρο
καὶ ἡτο παράδειγμα ἄντοχῆς σὲ τόσους ὑπνηλοὺς,
καὶ μόνον ἄποτ' ἔτρωγε λίγο χαβιάρι μαῦρο,
ὅν καὶ ἔλεγαν πῶς πούλησε γιὰ πράσινο πολλοὺς.
Καὶ μόνος ἐπαρλάριζε λογῆς λογῆς παρλάταις,
καὶ ἀπὸ τὸν Κόντε-Ρώμα
τσουρέκια προσεφέροντο μαζί με τσοκολάταις
ἐπὶ κοιμισμένο κόμμα.
Ἀλλὰ καὶ ἐκ μέρους τοῦ Σκουζέ καὶ τοῦ Μαυρομιχάλη
ἐδίδοντο τονωτικά πρὸς ὅλους ἐν σπουδῇ,
γιατ' εἶχαν τέτοια καταντήρα, γιατ' εἶχαν τέτοιο χάλι,
ὅπου σιχαίνεται κανεὶς τὰ μούτρα τῶν νὰ δῇ.
Καὶ φύρδην μίγδην ἔκειντο χαρτιά καὶ ἐφημερίδες
καὶ γόπαις πατημέναις,
καὶ ἔνθεν ἀκείθεν ἔβλεπες φαρδειαῖς πλατεיאῖς ἀρίδες
μετὰ χάρι τεντωμέναις.
Καὶ οὔτε σχοινὶ δὲν εὕρισκε κανένας γιὰ νὰ δέσῃ
κάθε ξυπνὸν κρεμανταλὰ καὶ κάθε κοιμισμένο,
μὰ καὶ τοῦ Τούρκου Πετρεδδὴν τὸ κόκκινο τὸ φέσι
κατέβαινε καὶ ἀνέβαινε καὶ ἐκεῖνο κουρασμένο,
ποῦ νόμιζες πῶς ἔλεγε μὰ τὸ χι μὰ τὸ ν α ἰ
πρὸς πάντα τὰ λεγόμενα τοῦ Μπαρμπά Θεοδωρῆ,
καὶ ὡς Μπένης ὠνεῖρετο Τουρκάλας ἀμάνε,
ἀτζέμ-πιλάφι καὶ χαλβὰ καὶ χαρεμιῶν Οὐρί.
Π.—Τέταρτον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν μετ' ἡμῶν...
Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας
τῆς βρώμας καὶ τῆς λέρας,
ὅπου τὸ πᾶν ὑπέσχετο ἑτοῖς Ἀδελφίταις νίκην,
εἰς τῶν Ἀδελφῶν τὴν Βουλὴν
ἐνίκων νίκην ὑπνηλὴν
τοῦ κράτους οἱ Πρεσβύτεροι,
οἱ πρῶτοι καὶ καλλίτεροι,
καὶ τοῦ Προϋπολογισμοῦ περνοῦσαν τὰ κοντύλια
χωρὶς ρητόρων λιγυρῶν ν' ἀνάβουν τὰ κοντύλια,
καὶ ὅλο καφφέδες ἔφερναν ἀπὸ τὸν καφφενέ
καὶ ἔλεγον ὅλοι ν α ἰ,
καὶ ἀπὸ τὸ τόσο σταύρωμα καὶ ἐκεῖνο τὸ νυκτερί
κανεὶς δὲν εἶχε δύναμιν ἀντίρρησης νὰ φέρῃ,
καὶ μόλις λίγο σήκωναν ἀπάνω τὸ κεφάλι
τῶπερναν διπλὰ πάλι.
Καὶ ἦτο σκληρὸν τὸ θέαμα καὶ πάντας συνεκίλει,
καὶ δὲν ἔξυπνοῦσαν μερικοὺς μηδὲ φωναὶ Στεντόρων,
ἐκάστη δ' ἔδρα τῆς Βουλῆς ἐγγύς καὶ ἐκείνη
μετ' ἡμῶν βρεῖαν πίεσιν τῆς ἐδρας τῶν ρητόρων.
Οὐ μὴν κουλούρια καὶ τυρὶ
ἔτρωγαν λίγοι ζωηροὶ
τῆς πτέρυγος τῆς δεξιᾶς καὶ τῆς ἀριστερᾶς
καὶ εὐρῆκ' ἐκεῖ τὴν τύχη του καθένος κουλουράς.

Καὶ βαρβατίλας ἄρωμα καὶ μύσχος εὐωδίαζε
καὶ ἡ πούλιας ἐτρεμόσθουναν καὶ ἐβγήκε τὸ σαλεπὶ,
καὶ ὁ περιούσιος λαὸς μεγάλως ἀηδίαζε
τὰ μάτια τῶν τὰ τσίμπλικά πρῶτ' πρῶτ' νὰ βλέπῃ.
Φ.—Τὸ πέμπτον Εὐαγγέλιον... Ἐκεῖνῳ τῷ καιρῷ,
ποῦ κολοκῦθια ἔλεγαμε πολλὰ ἐπὶ πατέρῳ,
ὑποφωσκούσης τῆς αὐγῆς καὶ ὀφίας γενομένης
ἔμπηκαν ἐπὶ τὴν σάλα τῆς Βουλῆς τῆς ἀποκοιμισμένης
ὁ Καραπάνος ὁ μακρὺς, ὁ Δεληγιώργης, καὶ ἄλλοι,
καὶ ἰδόντες τὸ σπαρακτικὸν τῆς συνεδρίας χάλι,
ἦλ' λαμὰ σαβαχθανὶ ἐπὶ τοὺς παρστάτας εἶπον
καὶ ἀπεκοιμήθησαν καὶ αὐτοὶ μετὰ τῶν ἐπιλοίπων.
Π.—Ἐκτον καὶ σπουδαιότερον ἀκούσεται Εὐαγγέλιον...
Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας
ὁ Θεοδωρῆς ἐμάστιζε μετὰ νικητοῦ φραγγέλιον
τοὺς τέσσαρας ἀέρας.

Τὴν δ' ἐπαύριον, τοῦτέστι
μετὰ τὴν Παρασκευὴν,
τῶν φρενῶν καθεὶς ἐξέστη
μετὰ τὸ Δοῦναι καὶ Λαθεῖν.

Καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας
ἠκολούθ' ἡ συνεδρία,
καὶ ὡς ἐπὶ τὴν ἑκτὴν τῆς ἐσπέρας
ὁ Στρουγγάρης ἐγαυρία.

Φ.—Ὁγδοὺν Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν βαρβάτον...
Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ, τὴν μίαν τῶν Σαββάτων,
περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν
ὁ Θεοδωρῆς ἀνέκραξε «τετέλεσται, τὸν πῆρα,»
καὶ εὐθὺς τὴν Θεοδώραν
τὴν κατεχειροκρότησε τῆς δεξιᾶς ἢ σπιῖρα.

Ἐκεῖνος δ' εἶπε τότε:
«ἔξυπνήσατε καὶ τρώτε,
καὶ γὰρ λαμπρὸν δεδοξασται τὸ κράτος τῆς Κορδόνας
καὶ νῦν καὶ ἐπὶ τοὺς αἰῶνας.

»Εἰ δὲ καὶ ἐγὼ δεδοξασμαι καὶ πάντες σὺν ἐμοί,
ἀλλὰ δὲν εἶναι φέμμα
ὅτι τῆς Κορδονάρας μας ἡ δόξα καὶ τιμὴ
προσῆκει καὶ ἐπὶ Στέμμα.

»Εἰ δ' ἐν ἐμοὶ δεδοξασται τὴν σήμερον ὁ Θρόνος,
ἀλλ' ἐν αὐτῷ δεδοξασται καὶ ὁ Θεοδωρῆς συγχρόνως,
εἰ δὲ τὸν Μεγαλόσταυρον ἐδώρησεν ἀβρῶς
ὁ κύριός μοι Βασιλεὺς τῷ Θεοδωρῇ τῷ λαύρῳ,
τανὺν ἐσταύρωτ' ἐν ἐμοὶ καὶ ὁ τῆς Αὐλῆς σταυρός,
οὐ μὴν ἐσταύρωμαι καὶ ἐν τῷ Μεγαλόσταυρῳ.

»Τὰ ρήματ' ἅπερ σήμερον πρὸς τοὺς φιλάτους εἶπα,
τοὺς δι' ἐμοῦ χορτάσαντας δημόσιον ψωμί,
οὐκ ἐξ ἐμοῦ προέρχονται, τοῦ γέρο-παρλαπίπα,
ἀλλ' ἀπὸ τὸν Κορδονάρον, ὅς μένει ἐν ἐμοί.

»Αὐτὸς μοῦ λέγει—Θόδωρε, μὴ σταματᾷς μενεῦτο
καὶ κάθε τόπος διὰ σὲ νὰ γίνεταί καὶ βῆμα—
ἐκεῖνος ἐν τῷ Θεοδωρῇ καὶ ὁ Θεοδωρῆς ἐν τούτῳ,
ἡμεῖς δὲ πάντες ἐν ἐμοὶ τῇ γηραλέᾳ λίμᾳ.

»Ἄν δὲ, τεκνία προσφιλή, δὲν πέρνετε χαμπάρι
ἀπ' ὅσα τώρα δι' ἐμοῦ ὁ Κόρδονος παρλάρει,
ἀλλὰ κανεὶς ἀκούων με τοιαῦτα νὰ λαλῶ
ὡς μὴ με συνερίζεται,
καὶ γὰρ, καθὼς γνωρίζετε,
μετὰ νυκτερία γίνεται κουρκοῦτι τὸ μολαλό.

Π.—Ἐννατον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν πρηνεῖς...
Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ τῶν ἀληθῶν θαυμάτων
ὁ Θεοδωρῆς ἐπέπεσε καθ' ὅλων ἀπηνῆς
καὶ τὸν Προϋπολογισμόν ἐπῆρε δι' ἀλμάτων,
καὶ εἰδείχθη πρῶτος ἄλτης,
καὶ ἐχθρῶν καὶ φίλων ἔγινε μπαμπούλας καὶ ἐφιέλτης.
Ἀπάρης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοιαῦτα προσευχήθη:
«Πάτερ Κορδοναρούμπαρε, ὁ τρέφων τοὺς πατέρας,
ὅστις ζῶν ἐφύσησες ἐπὶ τὰς λαοὺς μου στήθη
καὶ πολλαπλῶν ἀγρυπνῶν ἐκέρδισα τὸ γέρας,
καὶ ἐν τῇ ὀφείᾳ ἐβλεπα τῶν ἄλλων ὡς σουδάριον
ἐγὼ παρέστηκ' ἄγρυπνος ὡς θαλερὸν παιδάριον,
οὐ σέπτε καὶ καρδάμωνε καὶ τοὺς ἐμούς φιλάτους
πρὸς τὸ καλὸν τοῦ κράτους.

Μετὰ νυκτερία τὰ συχνὰ τὰ μάτια τῶν ἐστράβωσα,
τοὺς ἐσπασα, τοὺς ἔλθωσα, ἐπὶ τὴν λήμα τοὺς παλάβωσα,
μὰ σὺ, Κορδοναρούμπαρε, γενοῦ πρὸς τούτους ἔλθω,
ἐν τῇ τῇ κράτος σου καθεὶς ἐχθρός μας δειλαίος.
Ναί, Πάτερ, ποῦ προσέρχομαι γιγάντειος σιμά σου,
οὐ δῶσε μοι τὴν δύναμιν τοὺς πάντας νὰ σαρώσω,
καὶ οὐς δέδωκάς μοι τήρησον πιστοὺς εἰς τὸν ὁδὸν σου
ἐν τὴν θεῖαν δόξαν σου ταχέως συμπληρώσω,

καὶ ἵνα πληρώσας τὰς κενὰς τῶν δούλων σου γαστέρας
κτυπήσω κατακούτελα μαζί με τοὺς ἀστέρας.»
Τοιαῦτα παρᾶλθον ὁ μέγας Κορδονίδης,
προσηύχτο δὲ παρ' αὐτῷ καὶ ὁ λόγιος Πετρίδης,
ποῦ μετὰ τὸν Στᾶν κατ' αὐτὰς τὸν διάβολό του ἔβηκε,
καὶ ὁποῖος ρουσφέτι καρτερεῖ
ἐφώναξε τοῦ Θεοδωρῆ
χαῖρε, Ραββὶ διδάσκαλε, καὶ ἐπὶ τὸ Ταμεῖο ἔμπηκε.
Φ.—Δέκατον Εὐαγγέλιον... Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας,
καθ' ὅς ἐσφρίγων παλαισταὶ τῆς γῆς τῆς νεωτέρας
καὶ ἐκδύοντο καλὶφυλλοὺς τῆς Ἀλτῆς ἐλαίας,
ὁ κύριος Θεοδωρῆς ἐπὶ τὸν ὄντα Βασιλεῖα
προσηύχθη ἀπ' εὐθείας
ὡς ἐν εὐσχημῶν Ἰωσήφ ἐκ τῆς Ἀριμαθείας.

Καὶ τοῦτε φανερά
πῶς πᾶσι τὸ Κορδόνι
τυλίξας δ' ἐν σινδόνι,
λευκῇ καὶ καθαρᾷ
καὶ τὴν Ἀστυνομίαν
τὴν Στρατιωτικὴν,
τὴν ἐθαψε μετὰ μίαν
παρλάταν τραγικὴν.

Καὶ ὅταν ἀπὸ μακρῶν
ἀψυχῶν καὶ νεκρῶν
τὴν εἶδαν νὰ προβάλλῃ,
τέτοια καθένος ψάλλει:

Ὡ σὺ γλυκύ μας ἔαρ, ὦ τζόγιχ πεθαμμένη,
τὴν ἄραχλή μας ράχη τί τάχα νὰ προσμένῃ!
Τοιαῦτα ψάλλουν κι' ἄλλα
πολλὰ κωθώνια λάλα,
τὴν δὲ φωνὴν ὀξύνουν
κι' ὅλο τῆς ράχαις ξύνουν,
κι' ἐντρόμως θεωροῦν
πῶς πάλιν ἡ ρεμπέταις
τῆς κόκκιναις γιγκέταις
χωρὶς κουμπιὰ φοροῦν.

Π. — Ἐνδέκατον ἀκούσωμεν οἱ πάντες Εὐαγγέλιον...
Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ, ποὺ τοὺς τρελλοὺς ἀπέλυον
καταμεσῆς τῶν δρόμων

χωρὶς τὴν ἐπιτήρησιν κλητῆρων κι' Ἀστυνόμων,
καὶ χάλικες ἐστρώνοντο μετὸν ὁδοστρωτῆρα,
μόλις τῆς στρουγγας ὁ ποιμὴν ἀνέκραξε «τὸν πῆρα,»
καὶ μόλις ἀπηλλάγησαν ἐκ τόσου μαρτυρίου
τὰ λαγυρνιὰ κι' οἱ τράγοι,
εὐθὺς τὸ καταπέτασμα τοῦ Βουλευτηρίου
εἰς δύο διερράγη,
συνεκλονίσθη δὲ κι' ἡ γῆ μετὰ τὰ πολλά τῆς μέταλλα
καὶ πᾶς Ἀντιπολίτευσις ἐτίναξε τὰ πέταλα,
οὐ μὴν ἐξεπατώθησαν κι' ἀπάτωτα Ταμεῖα
κι' ἄλλα τοιαῦτα τέρατα συνέβη καὶ σημεῖα·
ὁ Ράλλης δὲ κι' οἱ σὺν αὐτῷ μετὰ τὸν σπασμὸν
ιδόντες τὰ γενόμενα κι' ἐκείνον τὸν σεισμόν,
μὰ καὶ πολλοὶ τῆς δεξιᾶς κι' οἱ παρεστῶτες πάντες,
οἱ σταύρωσιν παννύχιον γενναίως ὑποστάτες,
ὀρῶντες τὸν Θεόδωρον ἀκμαῖον ὡς τὸν ἔρωτα,
τῶν ἄλλων δὲ τὰ μούτσουνα σκασμένα κι' ἀσιδέρωτα,
ἀνέκραξαν περιδεεῖς ἐξ ἐκατέρου κέρατος:
«ὄντως ἐστὶν ὁ Θεόδωρῆς μαριόλος τετραπέρατος,»

Φ. — Καὶ τώρα τὸ δωδέκατον ἀκούσῃ Εὐαγγέλιον
καὶ φθάνομεν εἰς πέρας...

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας,
ὅπου τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν προσήγγιζε 'στὸ τέλειον,
κάτω 'στοῦ Βάλτου τὰ χωριὰ
ἐθρόντησε μιὰ κουμπουριά,
κι' αὐτὸς ὁ βρόντος ὁ βαρὺς
ἐξάφνισε τὸ κράτος,
κι' ἐτρόμαξε κι' ὁ Θεόδωρῆς
καὶ κάθε Κορδονάτος.

Κἀγὼ προσῆλθον μοναχὸς μετὰ μεγάλου θρήνου
'στὸ μνημα τὸ πολιτικὸν τοῦ πλάνητος ἐκείνου,
ποὺ σύξυλα μᾶς ἄφησε μετὰ τοῦ Θεόδωρῆ
καὶ μακαρόνιχ 'χόρτασε μετὰ μπόλικο τυρί.
'Ὑν μέσῳ δὲ τῆς ἱεράς ἐκείνης σιωπῆς
κι' ὁ Περικλῆτος μετ' ἐμοῦ προσῆλθεν ἀσκεπής,

καὶ τὸ μνημεῖον ἔρρανε
μετὰ φύλλα τῆς ἐλῆας,
ποὺ πρὸ κειροῦ τὰ ἔξερανε
Βουλὴ καὶ Βασιλεῖας.

Καὶ σκύψας πρὸς ἡμᾶς
'στοῦ πλάνητος τὸ μνημα,
ἐνθεν κκεῖθεν σχέδια προσεῖδον σκορπισμένα
καὶ δὴ φωκὸλα κατασπρα κατὰσχαλωμένα,
οὐ μὴν καὶ τόξα πάμπολλα καὶ βέλη καὶ φαρέτρην,
πρὸς τᾶν δὲ στραφεῖς
ὄχρος καὶ κατηφής,
προσέβλεψεν 'στοῦ μνηματος τὴν κυλισθεῖσαν πέτρην

δὴ Βαλτινοὺς ἀντάμνηδες μετὰ φέσια καὶ μετὰ κάπαι
καὶ 'στὸ μεθύσι τάπαις.

Εἶπον δ' ἐκείνοι πρὸς ἐμὲ μετὰ μεγάλης χλεύης:
«ὄρε γιὰ ποιοῦν χαλιεῖς;»
εἶπον δ' ἐγὼ πρὸς Βαλτινοὺς: «Τρικοῦπην τὸν ἀστὲρ
λέγουν ἐκείνοι πρὸς ἐμὲ: «σικτὶρ ἀπ' ἰδοῦ πέρα,
κι' μάθι, παληοφράγκου
κι' χούφταλου σακάτικου,
ποῦς ἔφαγι τοῦν Ράγκου
κι' κάθε μας ἀφέντη
Τρικοῦπη τὸ λεβέντη,
κι' τούρα 'πῆρι πράτικου.»

Οὕτως ἐλάλησαν ἐμοὶ κι' ἐξέβλεπον τῆς κάπαις
καὶ μ' ἄρχισαν 'στῆς φάπαις,
κι' ἐσκόπιζαν ἐλῆκας
κι' ἔρριχναν πιστολιὰς
πρὸς ἐνδειξιν χράς, τιμῆς, κι' ἀγάπης ἐξαιρέτου,
μακρὰν δ' ἀπήχησεν ἡ γῶ βροντῆς ἐρισμαράγου,
κι' ἐγὼ 'στὰ πόδια τῶν βλάκα μετὰ τοῦ Περικλῆτος
κηρύττων τὴν ἀνάστασιν τοῦ Μακαρονοφράγου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ τεῦχος τῆς Ἑστίας τὸ Πανηγυρικὸν
θαυμάσιον καθ' ὅλα καὶ μᾶλλον ἀρχαῖον,
μ' ἐξώφυλλον τοῦ Λύτρα πολυχρωματισμένον
καὶ περιέχον ἄρθρα κι' ἡμεδαπῶν καὶ ξένων,
ἀνάμεστον δ' ὠραίων καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων
πωλεῖται 'στοῦ Κασδὸνῃ πρὸς τρία φράγκα μόνον.

Ἐκεῖ παρὰ τὸ Στάδιον, κοντὰ 'στὸ Γυμναστήριον,
κάθε κυρίαν προκλεῖ καὶ κάθε ρέκτιν κύριον
τῆς Κρήτης ὁ Λαβύρινθος, ὅπου τὸν νοῦ σου γὰρ
κέντρον διασκεδάσεων καὶ τόσων ἀπορρήτων...
γυρνᾷς ἐδῶ, γυρνᾷς ἐκεῖ, καὶ νὰ 'στὸ τέρας φθάνεις,
χωρὶς κανένα νὰ κρατῇς τῆς Ἀριάνης μίτον.

Τί πανόραμα μέγαλον, εὐκλεές, ἡρωϊκόν,
κι' ἐξαιρέτως ἐθνικόν,
ἐνθυμίζον τὰς ἡμέρας περιδόξου μαρτυρίου.
εἰς τὸ θέατρον τοῦ Τσόχα, δρόμος Ὁφθαλμιατρειῶν.

Στέλλει μετ' ἄλλων κι' ὁ Ρωμηὸς τῆς δάφνης τὸ στεφάνι
'στὸν γηραιὸν διδάσκαλον, τὸν Φάφαλη τὸν πάνυ,
ποὺ τώρα συνέπληρωσε γηράτος εὐρωστίαν
διδασκαλίαν ἀγαθῆς πεντηκονταετίας.

Ὁ Φασουλῆς ἐρώτησε τὸν βλάκα Περικλῆτο:
«Εἶδες τὸν Αἰδονόπουλο τί σκότωσε κι' ἐφέτω;
Εἶδες ποῦ πῆγε κι' ἔφερε τὰ καλάκαϊνά;
κι' ἔχει δὴ Καταστήματα μεγάλα καὶ ἀνὰ
μὲς 'στου μέγαλου δρόμου μας, Αἰῶλου καὶ Σταδίου,
ἀνάμεστα λαμπρότητας καὶ πέγνης οὐδοῦ;
μὰ καὶ 'στὰ ὄρη, βρε Περικλῆ, βρισκαὶς τὴν ἰδία φτήνη;
κι' ὅλα τῆς μόδας τῆς κομψῆς τὰ νὰ φοροῦνται;
κι' ἀπὸ τὰ ὄρη σωστὸς γαμπρός καὶ γυρὰν ἱππότης βγαίνει;
ἀν' ὅμως ποῦ τὸ ζῆλο ἐπιθυμῇ νὰ γένῃ
πρὸς τοῦ Σταδίου προχωρεῖ τὸ μαγαζὶ τὸ πρῶτο
μὰ νὰ πᾶς πρὸς πρὸς καὶ νὰ γένῃ κρότο.

Κι' ὁ Περικλῆς ἀπάντησε ἀφύγη μου 'στὰ Πατήσια
καταρωτὸς ἐγώ εἰς μέσ' ἀπὸ τὰ Πατήσια
μὲ καὶ τῆς ἀνέως περὶ φημι στολῆ;
κι' ἔκαθε καὶ ξανθοὺς ματῆς καὶ φιλίδι,
κι' εἶπα γὰρ 'στὸν ἄνθρωπο, γὰρ καὶ 'στὸν περὶ φημι
ὅπου μπορεί καὶ ἀβέβαια σὲ κέτοισιν πρωτομάστορα.